

ת"פ 40751/08/13 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד נ, סיאח בן סלימאן אבו אמדע'ם, עזיז בן סיאח אבו אמדע'ם, סיף בן סיאח אמדע'ם, סלים בן מחמד אבו מדע'ם, כולם

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ג ניסן תשע"ו

01 מאי 2016

ת"פ 40751-08-13 מדינת ישראל נ' אבו אמדע'ם ואח'

ת"פ 45735-01-14 מדינת ישראל נ' אמדע'ם

כב' הש' ה גרובס

מדינת ישראל

המאשימה

מדינת ישראל - תביעות נגב

ע"י ב"כ עו"ד אסיף גיל

נגד

הנאשמים

1. סיאח בן סלימאן אבו אמדע'ם - נאשם בתיק 40751-08-13

2. עזיז בן סיאח אבו אמדע'ם - נאשם בשני התיקים שבכותרת

3. סיף בן סיאח אמדע'ם - נאשם בתיק 40751-08-13

4. סלים בן מחמד אבו מדע'ם - נאשם בתיק 40751-08-13

כולם ע"י ב"כ עו"ד מיכל פומרנץ ממשרד עו"ד סמדר בן נתן

ואח'

החלטה

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המיחס להם עבירות של הסגת גבול פלילית בניגוד לסעיף 447(א) לחוק העונשין, תשל"ז 1977; כניסה למקרקעי ציבורי והחזקה בהם, בניגוד לסעיף 5(א) לחוק מקרקעי ציבור (סילוק פולשים), תשמ"א - 1981.

נגד הנאשם 2 בלבד הוגש כתב אישום נוסף, המיחס לו שוב את אותן עבירות, ביחד עם עבירה של הפרת הוראה חוקית, בניגוד לסעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בהחלטה מיום 03/03/15, הורה בית המשפט על איחוד הדיון בשני התיקים שבכותרת.

בתאריך 15/02/16 הוגשו מטעם ההגנה טענות מקדמיות. יצוין, כי באחד התיקים, הועלו, בעבר, טענות דומות, ונדחו בהחלטה שנתנה מאת מותב קודם אשר דן בתיק. עם זאת, משהועלו הטענות במסגרת אחד התיקים בלבד; ומשההחלטה שניתנה לא היתה מנומקת - אפשר בית המשפט להגנה להעלות מחדש את הטענות, בנוגע לשני התיקים גם יחד.

ענינים של כתיב האישום, לכאורה, בהסגת גבול - פלישה - למקרקעין ציבוריים, והחזקה בהם, תוך בניה או שימוש בהם, וזאת, בין היתר, בניגוד לקביעות שיפוטיות.

טענותיה המרכזיות של ההגנה הן כדלקמן:

• כי הגשת כתב האישום עומדת בניגוד לעקרונות של הגינות וצדק, וזאת לאור כך שהזכויות במקרקעין מושא כתבי האישום נתונות במחלוקת, וכי מצב זה אינו מפורט בכתב האישום, כך שכתב האישום אינו משקף את המציאות;

• עוד נטען, כי התביעה מנצלת לרעה הכף והסמכות העודפים העומדים לרשותה, תוך שימוש בהליכים פליליים במסגרת סכסוך אזרחי. בהמשך לכך נטען, כי המדובר באכיפה בדרגתית באשר בשלוש השנים האחרונות הוגש רק כתב אישום אחד נוסף בעבירה של הסגת גבול ביחס לסכסוך קרקעות בין המדינה לאדם פרטי ואף כתב אישום זה - בוטל;

• כי הפרת ההוראה החוקית המיוחסת לנאשם 2, אינה מצדיקה העמדה לדין פלילי.

בתגובה לטענות, נטען מפי המאשימה כדלקמן:

• כי הנאשמים פלשו למקרקעין מושא כתב האישום מספר רב של פעמים, באופן חוזר ונשנה, במשך תקופה ארוכה;

• כי טענות הנאשמים בדבר זכויות, לכאורה, במקרקעין, נדחו שוב ושוב על ידי הערכאות השיפוטיות השונות, וכי מכל מקום, המקרקעין הנם בבעלות רשומה של המדינה ואף החזקה בהם נתונה למדינה;

• כי בתחילה, נסגרו מספר תיקים פליליים כנגד הנאשמים, ורק כאשר כלו כל הקצין, והנאשמים נמנעו מלסלק ידם מהמקרקעין האמורים - נקטה התביעה בהליכים פליליים;

• כי אין מניעה משפטית להעמיד לדין מי שמפר הוראה חוקית.

להגנה נתאפשר להשיב לטענות התביעה, וכן נתבקשה התביעה לתמוך טענותיה, כי הזכויות במקרקעין הוכרעו, בהפניה לאסמכתאות מתאימות, וזאת לאחר שההגנה צרפה האסמכתאות הנוגעות לענין, לשיטתה, לבקשה שהוגשה. ואילו, תגובת התביעה הוגשה בלא אסמכתאות.

לאחר שבית המשפט עיין בטענות; בתגובה להן; בתשובה לתגובה ובאסמכתאות מטעם הצדדים - מוצא לדחות הטענות המקדמיות:

א. כתבי האישום שהוגשו מבוססים על מצב הזכויות העדכני וכפי שעולה מהאסמכתאות אליהן הפנתה התביעה, עד כה, נדחו כל טענותיהם של הנאשמים או מי מטעמם בנוגע לזכויות כלשהן במקרקעין האמורים, וזאת בהחלטות חוזרות ונשנות, בהדינויות שנערכו שוב ושוב לפחות מאז שנת 1999. לצורך הכרעה בהליך הפלילי, על בית המשפט להתייחס למצב הזכויות כפי שקיים בפועל ואין משמעות לטענות של מי מהצדדים (כאמור, הטענות אף נדחו) שאחרת, לא יהיה ניתן לבסס התשתית להרשעה בעבירה של הסגת גבול או כניסה למקרקעי ציבור, כל אימת שתעלה טענה, ולו בעלמא, מאת מי מהצדדים;

ב. אמנם, עלה בידי ההגנה להצביע על כך, כי השימוש בהליכים פליליים במאטריה הנדונה, הינו חריג. ואולם, לנוכח טענת התביעה, כי הדברים נשקלו וכי הוחלט לנקוט בהליכים במישור הפלילי אך ורק כאשר "כלו כל הקצין" ולאחר שנתנו לנאשמים הזדמנויות רבות לסלק ידם מהמקרקעין האמורים - אין לאמר, בשלב הלכאורי דנן, בו נבחנות העובדות על פניהן, כי המדובר באכיפה שרירותית או מפלה או בשימוש בלתי הוגן בכחה העודף של התביעה;

ג. לאחר בחינת הדין הנוהג, מוצא בית המשפט לקבל עמדת התביעה, כי אין מניעה לנקוט בצעד של הגשת כתב אישום נפרד, בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית, מקום בו הופרה הוראה שיפוטית שנתנה לנאשם. ר' בש"פ 3611/93 **פרץ נ' מדינת ישראל**; רע"פ 3395/00 **זגורי נ' מדינת ישראל**. יתר על כן, בניגוד למצב הנטען מפי ההגנה, המדובר, לכאורה, בהפרה אליה נלוו עבירות נוספות, שהן, למעשה, חזרה נוספת על העבירות הקודמות שנעברו. כך שאין המדובר, לכאורה, בהפרת תנאים מינורית או טכנית, אלא - ככל שיעלה בידי התביעה לעמוד בנטל הנדרש להוכחת האמור בכתב האישום - בהפרה רבת של התנאים.

משנדחו הטענות המקדמיות, על ההגנה להשיב לכתבי האישום.

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ו, 01 מאי 2016, במעמד הצדדים.